

ALLMÄNNA TIDNING

Utdelas i Helsingfors hvarje helgfri dag kl. 4 e. m. i de officiella tidningarnas kontor, Kyrkogatan 14; i landsorten å resp. postkontor. — Pris för hel årgång 12 mark, för half årgång 6 mark, för tre månader 3 mark finskt mynt, postarvodet oberäknadt. Lösnummer å 15 penni säljas i tidningskontoret.

Onsdagen den 16 Januari.

Kungörelser och annonser emottagas i de officiella tidningarnas kontor från kl. 11 f. m. till 2 e. m. och från 4 till 6 e. m. Annonspriset är 10 penni per rad af vidpass 40 bokstäver. Tidningens byrå: Kyrkogatan 14.

Icke-Officiella Afdelningen.

Helsingfors.

Biskopsvalet i Borgå stift har uti nedannämnda tre prostier utfallit på följ. sätt:

I Jämsä prostieri: doktor Hornborg 7 röster, prof. Granfelt och doktor Wænerberg 4, doktor Lampén och prof. Råberg 3, samt domprosten Renvall, prof. von Essen och prosten Johnsson envar 1 röst.

I Kronborgs prostieri: doktor Hornborg 8 röster, doktor Lampén 6, prosten Johnsson 3, doktor Wænerberg, prof. Granfelt och prof. Råbergh 2 samt domprosten Renvall 1 röst.

I Jokkas prostieri: prof. v. Essen 6, doktor Hornborg 6, prosten Johnsson 5, prof. Råbergh 4, doktor Lampén samt doktor Wænerberg 3 röster.

Inom de 17 prostier, från hvilka valresultaten äro kända (från Nyslotts prostieri saknas ännu underrättelser), hafva de flesta rösterna tillfallit: doktor Hornborg (133), prof. Granfelt (82) samt doktor Wænerberg (81). (H. D.)

— **Stadens läroverk** med undantag af fruntimmersskolan, begynte i går åter sin verksamhet.

— **Antalet resande** i Helsingfors under sistlidne år utgjorde, enligt till poliskammaren inlemnade rapporter, tillsammans 7 630. Under år 1876 uppgick nämnda antal, i anledning af den nämnda år försiggångna allmänna utställningen, till 10,350.

— **Vid poliskammaren** i staden har under senare hälften af 1877 handlagts tillsammans 711 mål, deraf 361 brott- samt 350 bref- och supplikmål.

— **Skärgårdstrafikkalebolaget** har för innevarande år utsett till verkställande direktör kapten L. Krogius, som jemväl kommer att omhändertaga ombudsmannskapet för bolagets båtar. (Hbl.)

— **Utskänkningsaktiebolaget** har under senaste år i dess utminuteringslokaler försålt 168,797 kannor brännvin och 900 kannor sprit. I utskänkningsställen ha föruttrats 15,674 buteljer öl, 5,425 kr brännvin, samt 457 kr punsch, konjak och vin. — Bolagets nettovinst för året uppgår till 94,968 mark. (Hbl.)

Landsorten.

Till förmon för röda korset har den 27 sistlidne december insamlats i Muhos 186 mark 25 penni och i Pyhäjoki den 2 dennes 470 mark.

— **Dödsfall.** Efter ett långvarigt lidande afled i går uti Tavastehus stadsläkaren derstädes dr. J. G. Hårdh.

— **Cessionsansökan** är enl. Hbl. af kommunalrådet R. Ullner inlemnad till häradsrådet i Helsingfors domsaga.

— **Isarne** uti **Uleåborgs skärgård** äro ännu så svaga, att de knappt kunna befaras med åkdon. (U. T.)

Dödsbud. Dödens lie har åter skördat en af fosterlandets ädlaste söner. Fredagen den 4 januari kl. 5 e. m. afled häradshöfdingen i Libelits domsaga Alexander Rudbäck i sin bästa mannaålder, 56 år, 3 m. och 8 dd. gammal, ehuru tyvärr icke mera i besittning af mannaåldrens styrka, ty sjukdomen, dödens budbärare, bröt för fem år tillbaka hans helse, och han hade sedan dess nästan oafbrutet varit sängliggande. Alex. Rudbäck var född i Idensalmi, der hans fader var häradskrifvare, den 26 september 1821, tog jurisexamen 1844, var derefter en tid vice-landskamrerare i Kuopio, der han blef borgmästare 1853 och slutligen häradshöfding i Libelits domsaga 1862. En efterlevande maka, många anförvänder och en talrik skara vänner stå sörjande vid Alexander Rudbäcks graf. Den affidnes milda, vänliga väsende fängslade alla, som med honom stodo i någon beröring. Frid öfver hans stoft. (Karjalatar.)

— **Stadsfullmäktige** i Wasa valde den 9 dennes till ordförande för innev. år hofrättsassessorn J. E. Heikel och till v. ordförande handl. J. Kurten. (W. B.)

— **Uti Wasa** hade temperaturen natten mot den 10 dennes nedgått till 19°; snömassan ökas.

— **Björnskytte.** På Leppälähti bys mark i Libelits socken, skötos af ingenjören och kassören vid Pielis kanalbyggnad samt Polvijärvi länsman den 2 januari en fullvuxen björnhona och 2 ungar, hvilka sedan lära blifvit insända till universitetet i Helsingfors. (Karj.)

— **Lärka i midvintern.** Trovärdigt folk ha inbillat Ilmarinens redaktion att man den 30 december anno mundi 1877, på Kuusa gård i Mohla socken sett — en lärka.

— **Brännvinsförsäljningen** i Joensuu stad uppgick i fjol till 66,000 kannor.

— **Svanor.** Äfven i Joensuu har man liksom i Jyväskylä, Korpilaks och å flere andra orter, sett flockar af svanor jul- och nyårstiden flyga ikring — i Joensuu i riktning norrut, hvilket fenomen, enligt gammalt folks utsaga, skall betyda — "sjökrig".

Å andra orter väntar man med stöd af svanornas flyttning nu först stadig vinter.

— Ett finskt ordspråk säger:
Halla hauben varpahassa,
Talvi joutsenen perästä?

— **Äter ett dröp.** Andra dag jul hade på inbjudning af torparen Johan Tallbacka, i Kuortane socken, derstädes infunnit sig bonden Matts Luhtala från samma by, Ylijoki. Tallbacka, redan något drucken vid sin gästs ankomst, hade utfägnat denne med brännvin och själf förtärt deraf. Efter någon timmes supande hade T., betydligt öfverlastad, satt sig vid stugans bord och börjat äta, samt derunder utan gifven anledning yttrat: "hvad skulle du säga, om jag dräpte dig?" Luhtala hade bedt honom förhålla sig stilla, men Tallbacka hade gripit en på bordet liggande knif, samt dermed tillfogat den vid spisen sittande Luhtala ett hugg vid hufvudet å venstra sidan. Till följd af detta sår afled L. den 28 december, utan att läkare kunnat anlitas, emedan provinzialläkaren var stadd på obduktionsresa till Lappajärvi. Vid dråptillfället hade ingen oenighet mellan Tallbacka och Luhtala egt rum; icke heller vet man af något gammalt ägg dem imellan. T. sitter nu på länebäket. (W. B.)

— **Blodiga död i Lappo.** Andra dag jul kl. 3 e. m. hade en mängd ungdom samlats i socknens kyrkobys Hellenmaa benämnda utskogsskifte, i närheten af Saarenpää hemman för att i en loge roa sig med dans. Gräl och slagsmål uppstodo snart, isynnerhet mellan drängarna Johan Gustaf Perkiö och Johan Tienhaara eller Yhrintala, hvilka hvardera voro dryckesrörda. Den sistnämnde hade från Kivistö närbelägna torp forsett sig med yxa, för att våldföra sig på Perkiö, men yxan frångogs honom af andra. Perkiö tillfogade derpå med knif Tienhaara ett djupt sår i venstra sidan, hvaraf denne, oaktadt läkare han anlitas, afled den 30 december. Medan Tienhaara sårades, fick hans baueman Perkiö af bondesonen Anders Perälä ett knifhugg å venstra öfverarmen.

— **En väldig rentjuf.** I Kittilä socken i Lappmarken fängslades sistl. höst en rentjuf jemte dess minderåriga son, hvilka endast under senaste höst slagat så många stolna renar, att 50 renlass m. m. kunnat pålastas endast af det kött som vid efterspänning påträffas, men det är antagligt att dessa rentjufvar dödat flere hundra renar. Det går ett rykte att fadren i höst skulle lyckats rymma ur fängelset. — Det är också en fader, denne rentjuf, som i samma nesliga yrke inöfvar sitt eget barn, sin minderåriga son! (Kaiku.)

S:t Petersburg.

Den 2 (14) innev. januari blef Förenta staternas utomordentliga sändebud och minister plenipotentiaire hr Boker emottagen i afskeds audiens af H. M. Kejsaren. Genast derefter föreställdes för H. M. Kejsaren Förenta Staternes nyligen akkrediterade utomordentliga sändebud och minister plenipotentiaire hr S. Stoughton.

— **Chefen** för Preussiska gardeskorpsern, prins August af Würtemberg har uti ett bref till Hans Majestät Kejsaren af Ryssland och med bifall dertill af H. M. Kejsar Wilhelm, uttryckt i varma ordalag den Preussiska gardeskorpserns lyckönskningar till de ryska garderna för deras tapperhet och lysande segrar på valplatserna i det Europeiska Turkiet.

Kriget.

(Telegram till Fint. Allm. Tidning.)

S:t PETERSBURG d. 15 jan. Bombardementet af Feodosia har icke förnyats och pansarskeppen hade aflägsnat sig i vestlig riktning. Tolf hus hafva skadats, af hvilka två i grund förstörts. Eldsvådorna blefvo straxt släckta.

Den 15 dennes kl. 10 $\frac{1}{2}$ f. m. hafva turkarne ånyo bombarderat Anapa.

Utänför Kertsch kryssar ett turkiskt pansarskepp.

Wien d. 12 jan. Konventionen om Nisch's kapitulation stadgar, att samtliga kanoner, äfvensom materielen, skola utlemnas; de turkiska trupperna äga att nedlägga sina vapen och lemna den serbiska operationsrayonen. De frigifne officerarne behålla sina sablar. Serberne

hafva i Nisch tagit 150 kanoner och öfver 2,000 bakladdningsgevär.

London d. 13 jan. Till Pet. Wädömosti telegraferas: Jag kan ur säker källa meddela er, att många turkiska krigsskepp blifvit pantsatte hos bankirerne Rothschild och Stern Brothers. Bakom dessa personer döljer sig, heter det, engelska regeringen.

Konstantinopel d. 13 jan. Telegrafafförbindelsen mellan Adrianopel, Tatar-Bazardschik och Jamboli ännu ostörd. Om fäkningen vid Kapudjir och Suleimans återtag från Philippopel, äfvensom rörande hans vidare rörelser, fattas officiella underrättelser. I kammarens adress till sultanen förekommer en passus, att läget hade varit mindre kritiskt, om de militära och diplomatiska operationerna varit jemngda med befolkningens uppoffringar.

London d. 14 jan. På ryska regeringens begäran att sända två, med vidtgående fullmakter försedde underhandlare till Storfursten Nikolai i Kasanlyk, har det i söndags hållna stora rådet utnämnt Server- och Namyk-pascha till fullmäktige. Ryssarne inryckte i lördags i Jeni-Sagha, sedan de retirerade turkarne nedbrant staden och bryggorna.

Gabrowa d. 11 jan. Till Novoje Wremja telegraferas: "Natten emot den 6 dennes begynte general Skobelevs detachement öfverskrida Balkan från Toplisch, med syfte att från nordvest komma till Kasanlyk dalen. Bristen på vägar var obeskriplig, helst man måste framtränga längs branta halsbrytande afsatser, betäckta med ett tjockt lager af snö. Soldaterna nedsjonko bokstafligen ända till halsen i snön; brydde sig icke om hästarne och lemnade kanonerna i sticket. Anoorlunda var det omöjligt att besegra de kolossala svårigheterna, som erbjödo sig åt oss vid hvarje steg. Öfverste Laskowski med sapperne arbetade framför oss på vägen och vi foljde efter. Vid hvar 25 steg måste vi göra halt och hvila ut efter detta simmande i snön. Julafonen träffade oss i molnen på de branta bergspetsarne. Vi inryckte utan ett skott i Etropol och tillbragte natten der. Följande dag framryckte vi vidare. På bergets snöbetäckta spets banao vi oss en trång fotstig och klättrade ned längs den samma. Här bemärkte oss turkarne och begynte skjuta på oss. Nedstigandet från Lyssa Gora fruktansvärdt; men det gifves inga hinder för den ryska soldaten. Midtunder fiendens eld rullade sig våra soldater ned i afgrunderna. Vid en rekognoscering, utförd af Skobelev, Kuropatkin och Laskowski, för att undersöka den förestående vägen, emottogos desse af fienden med gevärssalvor. Laskowski sårades lätt, Kuropatkin svårt, men Skobelev gick fri.

UTRIKES.

Den osäkerhet och oreda, som i följd af de senaste tilldragelserna råder i Turkiet, träda i dagen såväl inom den civila som den militära förvaltningens område, och förändringarna bland chetskapet för armén äro lika talrika som bland den högsta civila embetsmannapersonalen. För några dagar sedan berättades det, att krigsministern Reuf Pascha hade blifvit utnämnd till chef för alla turkiska trup-

per i Europa, under det att Suleiman Pascha hade degrederats till befälhafvare för den armékorps, som hittills hade stått under Schakir Paschas befäl, och att Mehemed Ali Pascha i Konstantinopel afvaktade att åter blifva tagen till nåder. Nu är allt detta förändradt. Mehemed Ali har utnämnts till överbefälhafvare för turkiska trupperna söder om Balkan och Reuf Pascha kommanderar blott den armé, som är förlagd omkring fästningarna i Bulgarien. Dessutom säges Mehemed Ali vara utsedd till Portens befullmäktigade ombud vid underhandlingarna om vapenvilan, under det Mukhtar Paschas efterträdare i befälet öfver trupperna i Asien, kurdchefen Ismail Hakki Pascha, skulle få sig anförtrödd funktionen att underhandla med överbefälhafvaren för kaukasiska armén. Slutligen förmåles det, att Mukhtar Pascha inspekterar befästningarna kring Konstantinopel och att Suleiman Pascha alldeles fallit i onåd. Inom civilförvaltningen hafva icke mindre betydande förändringar blifvit vidtagna. Storzviren Edhem Pascha har afsatts och fått inrikesministern Hamdi Pascha till efterträdare; sultanens sekreterare, Said Pascha, har blifvit inrikes-, Namyk Pascha domän-, Kiany Pascha finans-minister och Sadyk Pascha direktör för de indirekta skatterna. Ahmed Vefik Pascha, den mycket omtalade presidenten i deputeradekammaren, har blifvit undervisningsminister i stället för Kemal-Pascha.

I ett bref från Berlin af den 11 januari läses: "Lord Beaconsfields försök att få den tvekande allmänna opinionen i England på sin sida, har totalt misslyckats och i följd deraf har han förlorat all utsigt till ett krig. Det finnes numera intet tvifvel derom, att han, förnämligast för att vinna landet för en energisk politik, företagit de senaste diplomatiska stegen i St Petersburg. Ryssland har dock icke gjort honom till viljes och tvärt afvisat honom; furst Gortschakoff har visserligen bestämt, men höfligt afböjt den engelska pretentionen att på förhand meddela honom de blifvande fredsvilkoren, samt tillika ånyo lofvat att skona de engelska intressena. Det gäller frågan om Dardanellerna, hvilken — efter hvad det säges — Ryssland icke har för afsigt att på egen hand afgöra, utan hvarom det vill konferera med de öfriga stormakterna. Från London har det lystningsordet gifvits, att man kan samtycka till Dardanellernas öppnande, ifall alla nationers örlogsfartyg finge rättighet att passera sundet och någon garanti kunde

upptäckas, hvarigenom Dardanellernas faktiska besittningstagande från Rysslands sida också kunde förekommas för framtiden. Om detta ämne underhandlas nu makterna emellan. Angående det engelska förslaget utsigter vill jag icke utlåta mig; afgörandet härom är icke att söka här, utan i St Petersburg."

Franska parlamentets båda hus öppnades, såsom förut nämnts, den 8 dennes. I senaten höll hr Gauthier de Rumilly såsom ålderspresident ett tal, i hvilket han gaf ett värtaligt uttryck åt förhoppningarna om ett lugnt och lyckosamt år. Det minnesvärda budskapet af den 14 december, sade han, hade lugnat landet och gjort ett slut på den agitation och förvirring som räckt i mer än sex månader. Såsom den parlamentariska republikens president hade marskalk Mac Mahon, uppläst genom visa råd, genomträngd af statsförtroendets anda och ihogkommen, de budskapet af den 26 maj 1873, som uppställde majoriteternas rätt såsom rättensöre för alla parlamentariska regeringar, den 14 december erkänt, att valen af den 14 oktober ännu en gång hade bekräftat landets förtroende till de republikanska institutionerna. Efter marskalkens föredöme, hvilken å sin sida åter blott följer exemplet af alla konstitutionella suveräner i Europa, måste äfven vi, embetsmän och borgare, lydigt föga oss efter konstitutionen, och hvad senaten beträffar, består den af erfarne män, hvilka äro uppfyllda af hotsamhetens helsosamma anda. Sedan talaren derefter yttrat några ord om Thiers och utställningen, slutade han med den försäkran, att Frankrike ville fred och lagbunden frihet. — Deputeradekammaren öppnades under presidium af republikanen Desseaux, i egenskap af ålderspresident hvilken höll ett kort tal till församlingen. "Under senaste session, sade han, hade republiken träffats af ett svårt slag; lyckligtvis hade den dock fattat så djupa rötter i landet, att den förnådade motstå de förebade partiernas ansträngningar. Stämplingarna för upprättandet af en monarkisk regering eller en diktatur hafva gått om intet, och regeringen måste, tack vare kamrarnas fasthet, återvända till den parlamentariska banan. Men detta är icke tillräckligt, ty republiken är en fortskridandets regering. Finansiella och statsekonomiska propositioner förelägga till pröfning och måste föras till ett godt slut. Förhållandena äro gynsamma. Krediten har stadgat sig. Nationerna, som skola blifva vittne till utställningens under, skola se ett folk, hvilket, förnedrat af en autokratisk styrelse, förstod att re-

sa sig och som icke har något annat mål, än att genom undervisning och arbete återvinna sitt inflytande och sitt välstånd. Kamraren skall af sin patriotism hemta den energin, som den behöfver för att fylla sin uppgift". — Franska presterskapet har i anledning af kamrarnes öppnande, anordnat offentliga böner för att nedkalla himlens välsignelse öfver deras arbeten. Kardinal erkebiskopen af Paris har emellertid begagnat sig af detta tillfälle för att i sina härom utfärdade herdebref utslunga några bemantlade utfall mot majoriteten i landet, hvilken icke vill underkasta sig det klerikala väldet. Han förnekar klerikalismens och dess ingrepps tillvaro, och påstår att allt hvad som derom säges endast är uppfinningar af kyrkans fiender. "Aldrig — säger han — har presterskapet visat en större patriotisk sjelfförsakelse, eller större försigtighet och vishet än nu. Om vårt dyra fädernesland har några fiender bland sina söner, så kan man åtminstone icke finna dem i våra leder". — Tidningen *France* i sin meddelar åtskilliga intressanta upplysningar om orsaken till att franska gesandten i Berlin, Gontaut-Biron plötsligt begärt sitt entledigande. Den påstår, att det var Bismarck, som önskade att gesandten skulle aflägsna sig, emedan rikskansleren hatade Gontaut-Biron, dertför att denne för tre år sedan afslöjat de intriger, som Bismarck spanat för att afbryta militärorganisationen i Frankrike. Gesandten riktade uppmärksamheten på Bismarcks plan, föranledde Rysslands diplomatiska intervention och tvungade derigenom rikskansleren att uppgiiva sin föresats. Från denna stund kunde Bismarck icke tåla gesandten och samtidigt började den tyska pressen att vid alla tillfällen angripa honom. Kejsar Wilhelm skall deremot personligen ha varit mycket vänligt stämd mot gesandten, hvilken äfven stod på en intim fot med kejsarinnan och hela hofvet.

Telegrafunderrättelser.

Rom d. 13 jan. Erkebiskop Rainer har anländt hit. Konung Humbert I har på grund af politiska skäl beslutit, att Victor Emanuels begrafning skall äga rum i Pantheonkyrkan i Rom. Påfven hade medgifvit, att begrafningen skulle få äga rum i alla Roms kyrkor med undantag af de 4 basilikorna, hvilka äro förbehållna för påfvarnes begrafning. I Neapel en stor folkdemonstration, hvarvid fattades den resolution, att Neapels folk, djupt fört af hvad som inträffat, på "il re galantuomo" graf högtidligen bekräftar "plebiscitet af den 21 okt. 1860."

Malta d. 13 jan. Truppskeppet "Jumna" med 1,067 man brittiska trupper, kommande från Indien, och skeppet "Euphrates", som medför dit 1,142 man, hafva blifvit kvarhållna härstädes.

Den moderna civilisationen.

Samma natt som Michel Angelo dog, föddes Galilei — det var den 18 febr. 1564. Naturen sjelf tillkännagaf genom denna akt af bortgång och tillkomst för tvenne af de störste män i alla tider, att konstens suveräna regimente upphörde och vetenskapens började. Hon bådade dermed symboliskt, att menskligheten beträdd en dittills obanad väg, för att träda närmare ett af de stora problem, af hvilkas lösning uppnåendet af civilisationens ändamål beror.

Detta mål är ej något annat, än människans lättande från sin kroppslighet. Detta lättande består i minskning af de hinder, som den mekaniska vigten och otillräckligheten af krafterna hos hennes kropp uppresar mot den fria verksamheten af människans andliga förmögenheter, i hennes frigörande från tungt fysiskt arbete till förmån för det psykiska.

De utvecklingsplaner, som menskligheten i detta hänseende genomgick, kunna betecknas med slagorden: slaveri, askes, konstens återuppträdande samt uppträdandet af Galilei, Kepler, Newton och slutligen de store technici Watt och Stephenson.

Watt har efterlemnat åt oss den stående ångmaskinen färdig. De efterföljande hafva endast kunnat ändra dess former, förbättra den i detaljer. Den makt, hvarmed denna apparat nu står vid människans sida i hennes verksamhet, ersätter ensamt i Europa 10 millioner hästars eller 50 millioner starka människors arbete, så att nära femtedelen af denna världsdels alla innevånare måste gå i tramphjulet, bära bördor eller annat för att kunna afgifva samma kraftutveckling — om det för öfrigt ens skulle vara möjligt genom denna form af kraftyttring. Det skulle varit nästan obegripligt, om en apparat med så ofantlig förmåga af kraftutveckling som ångmaskinen icke skulle snart fått en form, i hvilken den kunde verksamast tjena lösningen af det stora civilisationsproblemet, neml. formen af rörelse framåt på fast mark. Ångmaskinens historia är ett skapelseunder. Den moderna civilisationens ande ville, att den snabbbrörda ångmaskinen, lokomotivet, äfvenledes skulle blifva verket af ett hufvud, liksom på sin tid dess på en plats stående syster. Till denna civilisatoriska bragd var den fattige ång-

Guld och blod.

Social roman

af

Gregor Samarow.

— Du — väntar? frågade hon, omsorgsfullt läggande psalmboken på bibeln.

Bertha gjorde en ansträngning, för att öfvervinna sin förlägenhet, och sade sedan, talande häftigt, liksom ville hon så fort som möjligt befria sig från en tryckande börda:

— Du vet, mamma, att jag på isen med mina kamrater från musikskolan gjort bekantskap med några herrar, som åkte skridsko med oss.

— Nää? frågade fru Kulemann dragande på ordet.

— En af desse herrar mötte mig i dag, — han frågade om han fick besöka oss, — jag har bedt honom komma, — han har nu sagt, att han skulle komma, — komma i dag. — Det vore dock mycket oartigt, om han ej träffade oss; — icke sannt? frågade hon läggande armen kring modrens hals. — icke sannt, vi kunna ju ej i dag gå ut?

Och högt rodnande sänkte hon, för modrens skarpa, forskande blick ögonen mot golvet.

— Så — så, sade fru Kulemann mycket allvarligt; — och hvem är då denne herre, som vill besöka dig?

Bertha rätade på sig och såg öppet på sin mor.

— Dig vill han besöka, mamma, sade hon stolt och lugnt, — och jag har sjelf uppmant honom dertill, — då jag ej ansåg det passande, att fortsätta bekantskapen med en herre, som var dig obekant. Det är löjtnant von Maschwitz, fortfor hon, en mycket artig och anspråkslös herre, — som säkert skall behaga dig.

Och åter rodnande strök hon smekande öfver modrens hår.

Fru Kulemann tycktes glädja sig öfver dotterns frimodiga sätt.

— Nå vi skola se till, sade hon vänligt; — kanske, tillade hon eftersinnande, är det äfven bättre, om Bertholds komma till oss; vi kunde genera dem. Någonting måste de dock bjuda oss, — jag skall arrangera det, vi hafva pianot här, och det ger förströelse, — jag går till unge Berthold, sade hon ordnande banden på sin mössa, — sörj för varmt vatten till theet och någonting kallt uppskuret, — men litet och enkelt, så att de ej finna sig generade. — och om löjtnant von Maschwitz kommer, så har han genast sällskap.

Bertha tycktes ej vara af samma mening som modren i detta sista argument, — men

hon kväfde det svar, som sväfvade på hennes läppar, och skyndade i köket, under det fru Kulemann med lugna och betänksamma steg gick in i rummet, der Herman Berthold väntade, genombländande den unga flickans nothäften och drömmande betraktande de sidor, på hvilka hennes blick så ofta hvilat.

Någon stund derefter var rummet treffigt och gästfritt ordnat, — en thekittel af blank polerad messing sjöd på det med en vit duk betäckta bordet, der bredvid stod theservisen glas och små slipade flaskor med arrak och rött vin, kallt kött och nätt upplagda smörgåsar. En hög lampa kastade sitt klara sken öfver hela bordet, på hvilket fru Kulemann ännu kastade en sista gillande blick.

Den gamle Berthold med sina barn infann sig snart, — med gammalmodig stel artighet helsade han fru Kulemann och tog sedan bredvid henne plats i soffan, under det hans dotter Thusnelda efter några med fru Kulemann utbytta artigheter satte sig i en bredvid stående lästol.

Bertha gjorde les honneurs, den gamle doktor Berthold erhöi ett glas punsch, som han efter någon motsträfvighet mottog och på hvilket han belåten smuttade. Thusnelda fuktade sina läppar med några droppar the ur sin kopp och började sedan lugnt och

stilla att sticka på sin medtagna strumpa, men Herman följde med strålände blickar den unga värdinnans behagliga rörelser. Något samtal ville ej komma i gång, tills slutligen fru Kulemann uppmanade sin dotter, att spela litet, det bästa medel, tänkte hon, att gifva sällskapet nöje.

Bertha, som ofta sagta suckat och oroligt lyssnat till hvarje buller derute, skyndade genast till pianot och begynte efter kort eftersinnande ett briljant och svårt salongsstycke.

Hon hade spelat ett bullrande allegro med mycken skicklighet och färdighet, — den gamle njöt af sitt punschglas och tycktes med sina tankar sväfva vida, vida omkring, — fru Kulemann lyssnade med händerna hopknäppta i knäet högtidligt och stolt på sin dotters skicklighet. — Thusnelda stickade och Herman blickade beundrande på den unga flickans fina, välformade händer, som så säkert flögo fram öfver instrumentets tangenten. Då skallade en skarp ringning genom huset — och liksom man ryckt på en fjeder, störtade Bertha upp.

Med strålände blickar och glödande kinder skyndade hon ut, skakande på hufvudet såg fru Kulemann efter henne och blickade sedan vemodigt på den unge Berthold, som äfven sprungit upp, för att öppna dörren, men ej kunnat förekomma Bertha.

Man hörde en fremmande röst från för-

